

Allt är så oerhört skört.

Även de säkraste av saker kommer vända sig emot dig och göra livet svårt.

Från de säkraste platserna, där ens familj levt i generationer kommer
plötsligt ett
trauma

Traumat från säkerhetens lögn är omätligt.

De går enbart att mättas med nya falska säkerheter.

Det är de säkraste av saker som orsakar mest skada.

Vare sig den är en arbetsplats eller en älskare skadar vi oss och blir
Traumatiserade.

Det är en del av livet.

Men måste vi bearbeta den själva.

Måste du ligga vaken om nätterna

Utan att förstå att det är traumat som påverkar dig.

Är det då bättre att leva som en eremit i skogen?

Det påstås att vi är flockdjur.

Men dör du utan flocken?

Hur klara sig flocken utan dig?

Går det ens att hålla sig borta från flocken?

Är du någonsin verkligen ensam?

Flocken fungerar som en osynlig svans. Det är inte alltid möjligt att se eller veta av
den. Men den är alltid med dig och du kommer alltid vara en del av den.

Flocken kommer styra över dig. Du kommer aldrig undan

Hur du än föds är alltid något fel. Du kommer alltid behöva anpassa dig
efter flocken.

Klippa bort.

Klistra dit.

Sy på.

Dra loss.

Slita ur.

Riva bort.

Lägga till.

Addera.

Subtrahera.

Dividera.

Multiplitera.

Du torkar dina tårar. Ingen ser att du har gråtit.

Men ögonen svider fortfarande.

Är det för att dina sår är på insidan som de inte förstår?

Är det för att alla har sår som svider, kliar och gör ont?

Förstår någon om såren är på utsidan?

Eller är vi bara osympatiska varelser som inte kan se bortom våra egna skrapsår?

Om ingen tycker synd om dig, varför ska du då tycka synd om någon annan.

Vem är den där någon annan som alltid gör allting? Eller den som aldrig gör någonting?

Skulle det verkligen göra någon skillnad om du visste vem det är?

Vem av dem är egentligen värst?

Är det verkligen aska som faller från himlen ner på dig? Eller är det vanliga höstlöv en regnig dag?

Ser du det du ser, eller ser du det du redan sett?

Drar du slutsatsen baserad på faktan framför dig eller föreställer du dig det som passar?

Om du ser på världen genom mina ögon, hur ser den ut då?

Kan du minnas allt du vill minnas?

Fyller du dina minnen med saker som kommer få dig att känna något överhuvudtaget när du tänker tillbaka?

Eller kommer det vara det du gör just nu som du kommer glömma bort?

Vad spelar det egentligen för roll vad du gjort i din egen historia. Vem kommer tänka på din historia när du dör?

Kommer allting sluta existera när du dör?

Är hela verkligheten baserad på din historia.

Som slutet av en film, kommer eftertexterna rulla och sen blir det svart?

Inget finns kvar.

Det enda vi har kvar är minnena.

Vad är ditt tidigaste minne?

Är det ett lyckligt minne?

Har du glömt bort det du ville minnas.

Vart tar våra minnen vägen när vi glömmer dem?

Om du fick låsa in ett minne i en ask. Du kommer aldrig glömma bort det. Vilket väljer du då?

Hör du?

Kan du förstå vad jag säger?

Om inte kan jag teckenspråkstolka.

Kan du förstå mina ord? Mina oviktiga och meningslösa ord.

Likt en sång, sålänge det låter vackert i våra hörselgångar väljer vi att lyssna. Spelar instrument i bakgrunden är det ännu bättre.

Är det inte njutbart kan det inte vara bra eller hur.

Kan något vara bra eller dåligt. Vem bestämmer vad som är bra nog?

Vilka förutsättningar behövs för att något ska tas emot och något annat slängas bort?

Blir inte saker som vi vill letar vi efter tecken på att det aldrig var bra från början. Det är lättare att ljuga och säga att det aldrig var bra än att acceptera förändringen.

Men om det aldrig var bra, varför delta då?

Varför fortsätter du?

Varför stannar du?

Varför går du inte?

Det är svårt med förändring.

Akten av att ett ting går från bra till dåligt, att dåligt kan bli bra.

Det är en del av livet. Men svårt att hantera.

Så svårt att du vägrar acceptera den överhuvudtaget.

Du väljer hellre att bli

blind

döv

och stum.

Du väljer att

ljuga

glömma

förtränga.

Det är lättare så.

Det är så du tror att du vinner över traumat.